Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α΄ καὶ Β΄ περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β΄.—Τόμος 15ος — *Ἐν Ἀθήναις 21 Ἰουνίου 1908.* — *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 30*

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄. (Συνέχεια)

Πῶς; θὰ ἔπαυεν ὁριστικῶς πᾶσα καταδίωξις ἐναντίον τοῦ Δημητρίου Νικολέφ; Ἀλλὰ διατί; Πόθεν ἀπεδεικνύετο ἡ ἀθωότης του; Ἡ ἄφιξις ἁπλῶς τοῦ Βλαδιμήρου Γιαννὼφ ἐξεμηδένιζεν ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐνοχοποιητικὰ καὶ κατέρριπτεν ὅλα τὰ συμπεράσματα τῆς ἀνακρίσεως;...

Ὁ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν συνώψιζεν ὡς ἑξῆς τὴν γνώμην πολυαρίθμων ἀνθρώπων, ἐξ ἐκείνων προπάντων οἱ ὁποῖοι δὲν ἐνόουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν λείαν των:

— Γνωρίζομεν τώρα τὰ αἴτια τοῦ ταξειδίου τοῦ Νικολέφ... Ἐπήγαινεν εἰς τὸ Περνάου νὰ συναντήσῃ τὸν Βλαδίμηρον Γιαννώφ· ἔστω!... Ἀπὸ τὸ καπηλεῖον ἀνεχώρησε τόσον πρωΐ, ὥστε τέσσαρας, διὰ νὰ φθάσῃ γρηγορώτερα εἰς τὸ Περνάου· καὶ αὐτὸ ἔστω!... Ἀλλὰ διῆλθε τὴν νύκτα τῆς 13 πρὸς τὴν 14 εἰς τὸν *Σπασμένον Σταυρόν*, ναὶ ἢ ὄχι;... Εἰς τὸ ἴδιον καπηλεῖον, ὁ Πὸς ἐδολοφονήθη κ' ἐλησταεύθη τὴν νύκτα ἐκείνην, ναὶ ἢ ὄχι;... Ἀπεδείχθη ὅτι δολοφόνος δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλος παρὰ ὁ ταξειδιώτης εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὁποίου εὑρέθη τὸ ὄργανον ποῦ τοῦ ἐχρησίμευσε διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ θύματος, ναὶ ἢ ὄχι;... Καὶ ὁ ταξειδιώτης αὐτὸς ἦτο ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ναὶ ἢ ὄχι;

Εἰς ἐρωτήσεις οὕτω τιθεμένας, μία μόνη ἀπάντησις ἦτο δυνατή, τὸ ναί. Ἀλλ' ἐὰν εἰς τὰ «ναὶ ἢ ὄχι» τοῦ τραπεζίτου ἀντέτασσε κανεὶς αὐτά: Τὸ ἔγκλημα εἰμπορεῖ νὰ διεπράχθη καὶ ὑπὸ ἄλλου κακούργου, εἰσελθόντος ἔξωθεν, ναὶ ἢ ὄχι;... Ὁ δολοφόνος τοῦ Πὸς εἰμπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ὁ κάπηλος Κρόφφ, ναὶ ἢ ὄχι;... Εἶχεν αὐτός, περισσότερον ἀπὸ τὸν Νικολέφ, ὅλην τὴν εὐκολίαν νὰ τὸν φονεύσῃ, εἴτε πρίν, εἴτε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ καθηγητοῦ, ναὶ ἢ ὄχι; Κ' ἐγνώριζεν ὁ Κρόφφ ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου περιεῖχε μέγα χρηματικὸν ποσόν, ναὶ ἢ ὄχι;

Εἰς ταῦτα ἡ ἀνάκρισις ἀπεκρίνετο ὅτι ἡ γενομένη ἔρευνα οὐδὲν ὑποπτον ἔφερεν εἰς φῶς ἐναντίον τοῦ καπήλου, —ἀπόκρισις ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἀπολύτως πειστική. Ἐξ ἄλλου ἡ δικαιοσύνη δὲν ἀπέρριπτεν ἐντελῶς τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι δράστης τοῦ ἐγκλήματος ἠμπορεῖ νὰ ἦτο καὶ κανεὶς ἐκ τῶν κακοποιῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀνεφαίνοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὰ μέρη τῆς ἄνω Λιβονίας.

Καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ γνώμη τοῦ συνταγματάρχου Ραγκενώφ, ὁ ὁποῖος, τὴν ἐπαύριον, συνωμίλησε περὶ τῆς ὑποθέσεως μετὰ τοῦ ταγματάρχου Βέρντερ, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ — ἐννοεῖται, — νὰ τὸν μεταπείσῃ.

— Βλέπετε, ταγματάρχα, τῷ εἶπε, ὅτι πρέπει νὰ φανταστῶμεν ὅτι ὁ Νικολέφ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου του διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πὸς ἐπίσης ἀπὸ τὸ παράθυρον. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πολὺ ἀπίθανον.

— Καὶ τὰ ἴχνη;... παρετήρησεν ὁ ταγματάρχης.

— Τὰ ἴχνη;... Ἀλλὰ πρῶτα —πρῶτα ἔπρεπε νὰ ξεύρωμεν ἂν τὰ ἴχνη αὐτὰ εἶνε νωπά, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐβεβαιώθη ἀπολύτως. Τὸ καπηλεῖον τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ* εὑρίσκεται μεμονωμένον ἐπὶ τοῦ ἐξοχικοῦ δρόμου... Μήπως κανένας ἀπέξω ἐδοκίμασε νὰ παραβιάσῃ τὸ παράθυρον, ἐκείνην τὴν νύκτα ἢ ἄλλην; διατὶ ὄχι;

— Ἐφιστῶ τὴν προσοχήν σας καὶ ἐπὶ τούτου, συνταγματάρχα μου: Ὁ δολοφόνος πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἐγνώριζε ὅτι ὑπῆρχε πολὺ χρῆμα νὰ κλέψῃ, καὶ ὁ Νικολέφ αὐτὸ δὲν τὸ ἠγνόει...

«Ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἴλκα μετέβαινον εἰς τὸν φρούριον...»

— Ναί, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ συνταγματάρχης Ραγκενώφ. Ὁ Πός, ἀσυνέτως, ἐφλυαροῦσε δεξιᾷ κι' ἀριστερᾷ κ' ἐπεδείκνυε τὸ πορτοφόλι του. Καὶ ὁ Κρόφφ τὸ ἐγνώριζε, καὶ ὁ ὁδηγὸς Μπρόξ, καὶ οἱ γλέμσικ τοὺς ὁποίους ἤλλαζαν εἰς κάθε σταθμόν, καὶ οἱ χωρικοὶ οἱ ὁποῖοι ἔπιναν εἰς τὴν ταβέρναν τοῦ Κρόφφ τὴν ὥραν ποῦ εἰσῆλθεν ὁ Νικολὲφ μετὰ τοῦ τραπεζιτικοῦ ὑπαλλήλου. Τόσοι ἄνθρωποι!

Βεβαίως, τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο εἶχε τὴν ἀξίαν του. Αἱ ὑπόνοιαι δὲν ἔπιπταν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐπὶ τοῦ Δημητρίου Νικολέφ. Ἄλλως τε ὑπελείπετο ἀκόμη νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ καθηγητὴς εὑρέθη εἰς τόσῳ δεινὴν χρηματικὴν θέσιν, ὥστε διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ αὐτὴν δὲν εἶχεν ἄλλο μέσον παρὰ νὰ διαπράξῃ κλοπήν μετὰ φόνου!

Μ' ὅλα ταῦτα, ὁ ταγματάρχης δὲν ἤθελε νὰ συμφωνήσῃ καὶ ἐξηκολούθει νὰ συμπεραίνῃ ὅτι ὁ Νικολὲφ εἶνε ἔνοχος.

— Κ' ἐγὼ συμπεραίνω ὅτι οἱ Γερμανοὶ εἶνε πάντα Γερμανοί! ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης.

— Ὅπως οἱ Σλαῦοι εἶνε πάντα Σλαῦοι! ἀντεῖπεν ὁ Βέρντερ.

— Ἂς ἀφίσωμεν λοιπὸν τὸν δικαστὴν Κέρστορφ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἀνακρίσεις, εἶπεν εἰς τὸ τέλος ὁ Ραγκενώφ, καὶ ὅταν ἡ ὑπόθεσις διευκρινισθῇ τελείως, τότε συζητοῦμεν τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατά.

Ὑπεράνω πάσης πολιτικῆς ἐπιδράσεως, ὁ ἀνακριτὴς Κέρστορφ ἐξηκολούθει τὸ ἔργον του μετὰ πάσης ἐπιμελείας. Ἤξευρε τώρα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ καθηγητὴς εἶχεν ἀρνηθῆ νὰ ἀποκαλύψῃ, τὴν αἰτίαν δηλαδὴ τοῦ ταξειδίου του. Ἡ ἀπρόοπτος ἀποκάλυψις τὸν ἐστήριξεν εἰς τὴν ἀρχικήν του ἰδέαν περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Νικολέφ. Ἀλλὰ τότε ποῖος ἦτο ὁ ἔνοχος; Πολλοὶ μάρτυρες ἐκλήθησαν εἰς τὸ γραφεῖόν του: οἱ ἁμαξηλάται, οἱ ὁποῖοι ὡδήγησαν τὴν ταχυδρομικὴν ἅμαξαν ἀπὸ Ρίγας εἰς Περνάου, οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ξυλοκόποι, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Κρόφφ, ὅλοι ὅσοι ἐγνώριζαν τί ἐπήγαινε νὰ κάμῃ εἰς τὸ Ρέβελ ὁ τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος,—δηλαδὴ πληρωμὴν διὰ λογαριασμὸν τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν. Τίποτε ὅμως δὲν προέκυψεν ὥστε νὰ ἐνοχοποιηθῇ κανεὶς ἐκ τῶν μαρτύρων τούτων.

Ἐπανειλημμένως ἀνεκρίθη ὁ ὁδηγὸς Μπρόξ. Κάλλιον παντὸς ἄλλου ἐγνώριζεν αὐτὸς ὅτι ὁ Πός ἦτο κομιστὴς μεγάλου χρηματικοῦ ποσοῦ. Ἀλλ' ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος δὲν ἔδιδε λαβὴν εἰς καμμίαν ὑπόνοιαν ἐναντίον του. Μετὰ τὸ πάθημα τῆς ἁμάξης, εἶχε μεταβῇ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Περνάου μὲ τοὺς ἵππους καὶ μὲ τὸν ἁμαξηλάτην, καὶ εἶχε διανυκτερεύσῃ εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ σταθμοῦ,—οὐδεμία ἀμφιβολία περὶ τούτου. Τὸ «ἄλλοθι» ἦτο ἀναντίρρητον, ἀποδεδειγμένον. Ὁ Μπρὸξ δὲν εἶχε νὰ κάμῃ μὲ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Ἀρκετὰ ἀπίθανος ἐφαίνετο ἡ παρέμβασις κακούργου ἐκ τῶν ἔξω. Ἄλλως τε πῶς ὁ τυχὼν κακοποιός, ἐὰν δὲν ἐσχετίζετο ὁπωσδήποτε μὲ τὸν ὑπάλληλον, θὰ συνελάμβανε τὴν ἰδέαν νὰ τὸν ληστεύσῃ, ἐκτὸς ἐὰν ἐμάνθανεν εἰς τὴν Ρίγαν, καθ' οἱονδήποτε τρόπον, μὲ ποίαν ἀποστολὴν ἦτο ἐπιφορτισμένος ὁ Πός;... Καὶ τότε, τρέχων τὸ κατόπι του καὶ καραδοκῶν τὴν εὐκαιρίαν, θὰ ἐπωφελήθη τοῦ παθήματος τῆς ἁμάξης, τὸ ὁποῖον ἠνάγκασε τὸν Πὸς νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*...

Μολονότι ἡ τελευταία αὐτὴ ὑπόθεσις δὲν ἦτο ἐν γένει ἀπαράδεκτος, πιθανώτερον ὅμως ἐφαίνετο ὅτι τὸ ἔγκλημα διεπράχθη ἀπὸ κανένα ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐκοιμήθησαν τὴν νύκτα εἰς τὸ καπηλεῖον. Καὶ αὐτοὶ ἦσαν δύο: ὁ κάπηλος καὶ ὁ Δημήτριος Νικολέφ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἐγκλήματος, καθὼς γνωρίζομεν, ὁ Κρόφφ ἔμενεν εἰς τὸ καπηλεῖον ἐπιτηρούμενος ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων. Ὁδηγηθεὶς ἐπανειλημμένως ἐνώπιον τοῦ κ. Κέρστορφ, ὑπεβλήθη εἰς ἀνακρίσεις μακρὰς καὶ λεπτομερεῖς. Ἀλλ' οὔτε ἡ συμπεριφορά του, οὔτε αἱ ἀπαντήσεις του ἔδωσαν ἀφορμὴν νὰ τὸν ὑποπτευθῇ ἡ δικαιοσύνη εἰς τὸ παραμικρόν. Ἐκτὸς τούτου ἐβεβαίονεν ἀδιστάκτως ὅτι ὁ δολοφόνος πρέπει νὰ ἦτο ὁ Νικολέφ, ἐπειδὴ εἶχεν ὅλας τὰς εὐκολίας νὰ διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα.

— Καὶ δὲν ἄκουσες κανένα κρότον τὴν νύκτα; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής.

— Κανένα, κύριε δικαστά.

— Καὶ ὅμως... τὸ ἕνα παράθυρο ποῦ πρέπει νἀνοιξε... τὸ ἄλλο ποῦ πρέπει νὰ παρεβιάσθη...

— Τὸ δωμάτιόν μου βλέπει στὴν αὐλή, ἀπεκρίθη ὁ Κρόφφ, καὶ τὰ παράθυρα τῶν δύο ἄλλων βλέπουν στὸ δρόμο. Ἐκοιμώμουν βαθειά... Ἔπειτα, ἐκείνη τὴ νύκτα, εἶχε μεγάλη κακοκαιρία, καὶ ποῦ νἀκούσῃ κανεὶς τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸν ἄνεμο...

Ὁ δικαστής, ἀκούων τὰς καταθέσεις τοῦ Κρόφφ, τὸν ἐκύτταζε μετὰ προσοχῆς, καὶ μολονότι, κατὰ βάθος, εἶχε τὴν ὑπόνοιαν ὅτι πιθανὸν νὰ ἦτο ὁ ἔνοχος, δὲν ἠμποροῦσεν ὅμως νὰ στηρίξῃ πουθενά, λογικῶς, τοιοῦτον συμπέρασμα.

Μεθ' ἑκάστην ἀκρόασιν, ὁ Κρόφφ ἀρίνετο ἐλεύθερος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν *Σπασμένον Σταυρόν*. Ἐὰν ἦτο ἔνοχος, δὲν ἐσύμφερε καλλίτερα νὰ τὸν ἀφίνουν ἐλεύθερον νὰ πηγαινοέρχεται, ἐπιτηροῦντες αὐτὸν ὁλονέν; Ἠμποροῦσε νὰ ἐκτεθῇ καθ' ἕνα ἢ ἄλλον τρόπον, καὶ νὰ φανερωθῇ ἡ ἐνοχή του.

Παρῆλθον τέσσαρες ἡμέραι ἀφότου ὁ Βλαδίμηρος Γιαννὼφ ἐφυλακίσθη εἰς τὸ φρούριον τῆς Ρίγας.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ, δωμάτιον ἰδιαίτερον παρεχωρήθη εἰς τὸν κατάδικον. Τὸν μετεχειρίζοντο ὅπως τὸ ἤξιζεν ἡ θέσις του καὶ ἡ διαγωγή του. Ὁ στρατηγὸς Γόρκος δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἡ συμφεριφορά του πρὸς τὸν Βλαδίμηρον θὰ ἐπεδοκιμάζετο ὑπὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, ὁποιανδήποτε λύσιν καὶ ἂν θὰ εἶχεν ἡ ὑπόθεσις αὕτη διὰ τὸν δραπέτην τῆς Σιβηρίας.

Ὁ Δημήτριος Νικολέφ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑγεία ἐκλονίσθη συνεπείᾳ τῶν φοβερῶν δοκιμασιῶν, κλεισμένος εἰς τὸ δωμάτιόν του, δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸν βλέπῃ ὡς ἐπεθύμει. Ἡ εἴσοδος ὅμως εἰς τὴν φυλακὴν ἦτο ἐπιτετραμμένη εἰς τὴν οἰκογένειαν Νικολὲφ καὶ εἰς τοὺς φίλους τοῦ Βλαδιμήρου Γιαννώφ. Καθ' ἑκάστην ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἴλκα μετέβαινον εἰς τὸ φρούριον καὶ εἰσήγοντο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φυλακισμένου. Ἐκεῖ ἐγίνοντο μακραὶ ἰδιαίτεραι συνομιλίαι, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ ἐλπὶς δὲν ἦτο ἐξωρισμένη. Ναί, ἡ Ἴλκα καὶ ὁ ἀδελφός της ἤθελαν νὰ ἐλπίζουν εἰς τὴν μεγαλοψυχίαν τοῦ αὐτοκράτορος... Ἡ Μεγαλειότης Του δὲν θὰ ἔμενεν ἀναίσθητος πρὸς τὰς συμφορὰς τῆς δυστυχοῦς οἰκογενείας, ἡ ὁποία τόσον σκληρὰ ὑπέφερε ἀπὸ τινος χρόνου!... Ὁ Βλαδίμηρος καὶ ἡ Ἴλκα δὲν θὰ ἐχωρίζοντο καὶ πάλιν ἀπὸ χιλιάδας λευγῶν, καὶ προπάντων ἀπὸ τὴν ἰσόβιον ἐκείνην καταδίκην, φοβερωτέραν ἀκόμη τῆς ἀποστάσεως... Ὁ γάμος τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων πλασμάτων, τὰ ὁποῖα ἠγαπῶντο τόσον, θὰ ἠμποροῦσε νὰ τελεσθῇ ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων, ἐὰν ὁ Βλαδίμηρος ἐτύγχανε τῆς αὐτοκρατορικῆς χάριτος... Γνωρίζομεν ὅτι ὁ διοικητὴς ἔκαμνε πρὸς τοῦτο τἀναγκαῖα διαβήματα. Ἡ ἐξαιρετικὴ θέσις τοῦ Δημητρίου Νικολὲφ ἐν Ρίγᾳ, τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν κατὰ τὰς ὁποίας θἀντεπροσώπευε τὸ σλαυϊκὸν στοιχεῖον, ἡ προσπάθεια τῆς Κυβερνήσεως πρὸς ἐκρωσσισμὸν τῶν Βαλτικῶν Ἐπαρχιῶν, τὰ πάντα συνέβαλλον ὥστε νὰ χαρισθῇ εἰς τὸν δραπέτην τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς του.

Τὴν 24 Ἀπριλίου, ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησε τὸν Γιαννώφ, ἔπειτα τὸν πατέρα του καὶ τὴν ἀδελφήν του, ὁ Ἰωάννης ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ρίγαν ἐπανερχόμενος εἰς τὸ Δόρπατ. Ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὠνόμασαν υἱὸν δολοφόνου!

Περιττὸν νὰ περιγράψωμεν τὴν ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμαν οἱ συνάδελφοί του, τὰ μέλη τοῦ σωματείου του,

καὶ θερμοτέραν ἐξ ὅλων ὁ Γοσποδίν. Ἀλλὰ περιττὸν ἐπίσης νὰ προσθέσωμεν ὅτι οἱ ἄλλοι φοιτηταί, οἱ ἀγόμενοι ὑπὸ τοῦ Κὰρλ Γιοχάουζεν, δὲν εἶχον ποσῶς ἀφοπλισθῇ. Ὑπῆρχε λοιπὸν φόβος νέας ἐκρήξεως—καὶ ἡ ἔκρηξις αὐτὴ συνέβη πραγματικῶς τὴν ἐπαύριον τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἰωάννου Νικολέφ.

Ὁ Ἰωάννης, ζητήσας ἱκανοποίησιν ἀπὸ τὸν Κὰρλ διὰ τὰς ὕβρεις του, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ καὶ ἄλλας βαρυτέρας. Τότε τὸν ἐρράπισεν εἰς τὸ πρόσωπον. Ἕνεκα τούτου ἡ μονομαχία κατέστη ἀναπόφευκτος. Ἐμονομάχησαν, καὶ ὁ Κὰρλ Γιοχάουζεν ἐπληγώθη βαρέως.

Φανταστῆτε ποίαν συγκίνησιν ἐπροξένησεν, ὅταν ἡ εἴδησις τῆς μονομαχίας αὐτῆς ἔφθασεν εἰς τὴν Ρίγαν! Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Γιοχάουζεν ἀπῆλθον ἀμέσως εἰς τὸ Δόρπατ διὰ νὰ περιποιηθοῦν τὸν υἱόν των, θανασίμως ἴσως πληγωμένον. Καί, ὅταν θὰ ἐπέστρεφαν, μετὰ πόσης σφοδρότητος βεβαίως θἀνελάμβαναν τὸν ἀγῶνα τῆς ἐξοντώσεως ἐναντίον τῶν θανασίμων αὐτῶν ἐχθρῶν!

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ ἀναμενομένη ἐκ Πετρουπόλεως ἀπάντησις σχετικῶς μὲ τὸν Βλαδίμηρον Γιαννώφ, ἔφθασε μετὰ πέντε ἡμέρας.

Δικαίως ἤλπισαν εἰς τὴν μεγαλοψυχίαν τοῦ Τσάρου. Χάρις πλήρης ἐχορηγεῖτο εἰς τὸν δραπέτην τῆς Σιβηρίας, καὶ ὁ Βλαδίμηρος Γιαννὼφ ἀπεφυλακίσθη ἀμέσως.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΡΟΟΔΕΥΟΥΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΛΥΝ καιρὸν τώρα, εἶνε ἀδύνατον νὰ διέλθῃ κανεὶς τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν χωρὶς νὰ συναντήσῃ ἐμπόδια, πολλάκις ἀνυπέρβλητα. Ἐδῶ χαίνουν λάκκοι καὶ χάνδακες· ἐκεῖ ὑψοῦνται λόφοι ἀπὸ χώματα καὶ πέτρες· παρακάτω ὑπάρχει ὁδόφραγμα ἀπὸ σιδηρᾶς ράβδους· ἀλλοῦ εἶνε μία λίμνη ἀπὸ μαῦρο νερόν· ἀλλοῦ πυργοῦνται τὰ ὑλικὰ καὶ τὰ μηχανήματα τῆς ἀσφαλτοστρώσεως. Καὶ διὰ νὰ περάσῃ κανεὶς ἀπὸ ἕνα πεζοδρόμιον εἰς ἄλλο, ἢ πρέπει νὰ κάμῃ ἕνα μεγάλον γῦρον, ἢ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ εἰς ἕνα πρόχειρον γεφυράκι ἀπὸ σανίδας, ἢ νὰ ζητήσῃ δίοδον... ἀδιάβατον, ἀλλοῦ ἀκροβατῶν καὶ ἀλλοῦ ἐκτελῶν ἅλμα μετὰ φορᾶς.

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας π: χ: τὴν μεγαλητέραν ἀναστάτωσιν παρουσιάζει ἡ Πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας, μεταξὺ τῶν ὁδῶν Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Γ' Σεπτεμβρίου. Ἡ καϊμένη ἡ «Νέα Σκηνὴ» εἶνε τελείως ἀποκλεισμένη ὡς φρούριον πολιορκούμενον. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἡ ἰδία ἀναστάτωσις καθίστα ἀδιάβατον τὴν πλατεῖαν μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Ἀθηνᾶς. Ἀλλὰ προτήτερα εἶχεν ἀναστατωθῇ αὐτὴ ἡ ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, καὶ ἡ ὁδὸς Πειραιῶς, καὶ ἡ ὁδὸς Πανεπιστημίου, καὶ ἡ ὁδὸς Σοφοκλέους, καὶ ἡ ἰδική μας ὁδὸς Εὐριπίδου, καὶ πολλαὶ ἄλλαι ὁδοί, ὅπου ἀκόμη διατηροῦνται τὰ ἴχνη καὶ συχνὰ μάλιστα ἀνανεοῦνται. Εἰς τὰ τόσα καὶ τόσα ἐμπόδια τῶν πολυπαθῶν ἀθηναϊκῶν δρόμων—ὑπαίθρια μαγαζεῖα, ἀνεγειρόμενα οἰκοδομαὶ κτλ.—προσετέθη τώρα καὶ αὐτὸ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀπελπιστικὸν καὶ ἀτελείωτον: εἰς κανένα δρόμον νὰ μὴ μένῃ πλέον λίθος ἐπὶ λίθου!

Ἀλλ' ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ εἶνε παρήγορος. Ἄλλους δρόμους τοὺς ἀσφαλτοστρώνουν, εἰς ἄλλους στρώνουν τὰς σιδηρᾶς ράβδους τῶν νέων ἠλεκτροκινήτων τραμ, καὶ ἄλλους τοὺς στρώνουν συγχρόνως καὶ μὲ ἄσφαλτον καὶ μὲ ράβδους... Ἐν ὀνόματι τῆς προόδου λοιπὸν ἡ ἀναστάτωσις, διὰ τὴν ὁποίαν σήμερον οἱ Ἀθηναῖοι μουρμουρίζουν καὶ βλασφημοῦν. Διότι εἶνε βέβαια πρόοδος νὰποκτήσῃ σιγὰ-σιγὰ ἡ πρωτεύουσά μας ἕνα δίκτυ ἀπὸ ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους, ὁμαλοὺς καὶ καθαρούς, κ' ἕνα ἄλλο δίκτυ ἀπὸ γραμμάς, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ κυκλοφοροῦν ταχεῖαι ἠλεκτροκίνητοι ἅμαξαι. Θὰ λείψῃ, ἢ τοὐλάχιστον θὰ περιορισθῇ, ἡ σκόνη καὶ ἡ λάσπη ἡ ἀπαισία, θὰ λείψουν δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν τράμ, τὰ ἰσχνὰ, τὰ κοκκαλιάρικα, τὰ ἐλεεινὰ καὶ πολυδασανισμένα ἐκεῖνα τετράποδα, τὰ ὁποῖα πραγματικῶς ἀποτελοῦν ἐν ἀπὸ τὰ βαρβαρώτερα θεάματα τῶν δρόμων μας καὶ δικαίως ἐξεγείρουν τοὺς εὐαισθήτους ζωοφίλους...

Αἱ Ἀθῆναι προοδεύουν. Παρ' ὅλας τὰς μεμψιμοιρίας τῶν ἀπαισιοδόξων, μεταβάλλονται γρήγορα-γρήγορα εἰς πόλιν μεγάλην μὲ ὅλας τὰς ἀνέσεις καὶ τὰς κομψότητας τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ὡραιοτέρα καὶ ἡ πλέον εὐρωπαϊκὴ μεταξὺ τῶν πόλεων τῆς Ἀνατολῆς. Τώρα μάλιστα ποῦ πρόκειται νὰ ἑνωθῇ καὶ ὁ θεσσαλικὸς σιδηρόδρομος μὲ τοὺς εὐρωπαϊκούς, καὶ θὰ φεύγῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ καὶ θὰ φθάνῃ κατ' εὐθεῖαν διὰ ξηρᾶς εἰς τὸ Παρίσι,—ὅπως θὰ ἐπιβιβάζεται καὶ ὁ Παρισινὸς εἰς τὸν σιδηρόδρομόν του καὶ θἀποβιβάζεται εἰς τὰς Ἀθήνας,—ἡ πόλις μας, μὲ τὴν εὔκολον πλέον συγκοινωνίαν, θἀποκτήσῃ ἐντὸς ὀλίγου ἀσυγκρίτως μεγαλητέραν ζωὴν καὶ κίνησιν, καὶ θὰ γίνῃ κέντρον περιηγητῶν ἐρχομένων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου διὰ νὰ θαυμάσουν τὴν ἑλληνικὴν φύσιν καὶ νὰ προσκυνήσουν τὰ ἀθάνατα ἐρείπια, καὶ θὰ κτισθοῦν νέα μεγάλα καὶ τέλεια ξενοδοχεῖα—πρὸς τοῦτο μάλιστα ἱδρύθη ἤδη καὶ Ἑταιρεία—καὶ θὰ προστεθοῦν ἀνέσεις καὶ διασκεδάσεις, καὶ θὰ γίνουν σπουδαῖα ἐξωραϊστικὰ ἔργα, καὶ θὰ εἰσαχθῇ κάθε πρόοδος καὶ καινονομία.

Αἱ Ἀθῆναι προοδεύουν, καὶ μάλιστα μὲ βήματα γιγαντιαῖα. Ὁ ἐπισκεπτόμενος σήμερον τὴν πόλιν μας μετὰ τριακονταετῆ ἀπουσίαν, δὲν τὴν ἀναγνωρίζει. Ἀκόμη περισσότερον δὲν θὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ ὁ φεύγων σήμερον καὶ ἐπιστρέφων μετὰ μίαν ἀκόμη δεκαετίαν.... Ἀλλὰ καμμία πρόοδος δὲν γίνεται βέβαια χωρὶς ἀναστάτωσιν καὶ ἀνωμαλίαν καὶ ἐνόχλησιν... Διὰ πολὺν ἀκόμη καιρὸν οἱ ἀθηναϊκοὶ δρόμοι θὰ εἶνε ἀνωκάτω καὶ οἱ ἀνυπόμονοι Ἀθηναῖοι θὰ φωνάζουν: «τί κατάστασις εἶνε αὐτή!» Ἀλλ' εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τοῖς ἀπαντῷ φιλοσοφῶν: Εἶνε ἡ μεταβατικὴ καὶ ἀναγκαίως ἀνώμαλος καὶ ἐχλιρὰ κατάστασις, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ ἀπὸ τὸ παλαιὸν εἰς τὸ νέον, ἀπὸ τὸ ἀτελέστερον εἰς τὸ τελειότερον.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ (Συνέχεια)

Η ΜΗΤΕΡΑ, *διστάζουσα καὶ ὁμιλοῦσα καθ' ἑαυτήν*: —Σήμερα ἔκαμα βούτυρο... ἔκαψα τὸ φοῦρνο... ἔχω ἕνα καρβέλι ἐπίτηδες ὄχι ξεροψημένο... ὅλ' αὐτὰ ἐλογάριαζα νὰ τῆς τὰ πάω... Νὰ τῆς τὰ πάῃ τώρα ἡ Μαριγούλα;...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, *ἡ ὁποία ἤκουεν ἀπό τινων στιγμῶν, πλησιάζουσα*: —Ἀφισέ νὰ πάω ἐγώ, μαμακούλα!

Η ΜΗΤΕΡΑ: —Ἄ, αὐτὸ δὲν μἀρέσει καθόλου. Καὶ πότε σὺ 'πῆγες μονάχη σου τόσῳ μακρυά;

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ, *θυμωμένος*: —Μὰ τί φοβᾶσαι ἐπιτέλους; Ἡ Μαριγούλα τώρα πιὰ εἶνε δέκα χρονῶν... ἔχει σχεδὸν τὸ μπόϊ σου... τί διάβολο! δὲ θὰ τὴ φᾶνε τὰ γουρούνια!

Η ΜΗΤΕΡΑ, *διστάζουσα*: —Ἂν δὲν ἦταν ἐκεῖνο τὸ δάσος!... Δὲν μπορεῖ, βλέπεις, νὰ πάῃ, χωρὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ δάσος!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ: —Ἀφισέ με νὰ πάω, μαμακούλα! Θὰ πάρω ὅλο τὸ δρόμο τρεχάλα... δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτα!.. ἀφοῦ σοῦ λέω!..

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: —Μ' ἀφοῦ σοῦ λέῃ τὸ παιδί;... Τί φοβᾶσαι κῶς θὰ πάθῃ;

Η ΜΗΤΕΡΑ: —Δὲν ξέρω... μά... *(στενάζουσα)* φοβᾶμαι, ἀνησυχῶ... Ἀλλὰ πάλι, δὲ θέλω νἀφισω ἔτσι τὴν καί-

μένη τὴν μητέρα μου, τὴ γρηᾶ, νὰ νομίζῃ πῶς τὴν ἐξέχασα... *(Σηκόνεται σιγὰ-σιγὰ καὶ πλησιάζει εἰς τὸν μπουφφέ. Παίρνει τὸ βάζο μὲ τὸ βούτυρο :)* Τί ὡραῖα ποῦ μοῦ πέτυχε σήμερα τὸ βούτυρό μου! *(Κυττάζει τὸ ψωμί :)* Ἄχ τί ὡραῖα ποῦ μυρίζει τὸ φρέσκο μου ψωμί! *('Αποτόμως μὲ ἀπόφασιν:)* Ἔλα λοιπόν, Μαριγούλα, δός μου 'δῶ τὸ καλαθάκι σου καὶ ξεκρέμασε τὴ σκουφίτσα σου!

Μαριγούλα, *ἡ ὁποία παρηκολούθησε μὲ ἀγωνίαν ὅλα τὰ κινήματα τῆς μητέρας της, πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαράν της καὶ κτυπᾷ τὰ χέρια της :*—Θὰ πάω! θὰ πάω! Ἄ τί χαρά μου!...

Η Μητερα, *τῆς γεμίζει τὸ καλαθάκι καὶ τὴν συμβουλεύει ὁλονέν :*

«Τί φοβᾶσαι πῶς θὰ πάθῃ;...» (Σελ. 235, στ. γ'.)

—Νὰ πηγαίνῃς ἡσυχα-ἡσυχα, χωρὶς νὰ τρέχῃς, γιὰ νὰ μὴ ζεσταθῇς καὶ κρυολογήσῃς... Ἂν ἀπαντήσῃς κανένα στὸ δρόμο, καλημέρισέ τον, ἀλλὰ νὰ μὴ σταθῇς καθόλου... *(Τῆς φορεῖ τὸ καπέλο καὶ τὸ ἐπανωφόρι.)*

Μαριγουλα : — Ἐννοιά σου, μαμάκα, ξέρω...

Η Μητερα : — Κύτταξε νὰ μὴ φᾷς οὔτε μοῦρα οὔτε φράουλες... Οἱ βάτοι εἶνε γεμάτοι φείδια· ἄκουσες;

Μαριγουλα : — Ἐννοια σου, μαμάκα, ξέρω.

Η Μητερα : — Καὶ νὰ μὴ καθήσῃς πουθενά. Μπορεῖς νὰ πᾷς ὥς τὸ σπίτι τῆς γιαγιᾶς σου χωρὶς νὰ κουρασθῇς· φθάνει νὰ μὴν τρέχῃς... Ἔλα, ἐτελείωσε τώρα, πήγαινε. Νὰ σὲ φιλήσω!

Μαριγουλα, *ἀγκαλιάζει τὴ μητέρα της:* —Ἀντίο, μαμάκα, κ' ἔννοια σου, ξέρω!

Η Μητερα :—Πές τῆς γιαγιᾶς πολλὰ χαιρετίσματα, καὶ τὴν Κυριακὴ θὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ. Νὰ εἶσαι καλὴ μαζί της καὶ νὰ τῆς μιλᾷς δυνατά, γιατὶ ἡ καϊμένη, ξέρεις, δὲν ἀκούει πολύ.

Μαριγουλα, *τρέχουσα νὰ φύγῃ :* — Ἐννοια σου! ξέρω!

Ο Πατερας, *ὁ ὁποῖος εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα εἰργάζετο ἀνυπομονῶν :* —Ἐτελειώσατε τελοσπάντων; τὰ εἴπατε, πολυλογοῦδες μου; Ἔ! στάσου, Μαριγούλα, νὰ σοῦ 'πῶ κ' ἐγώ.

Μαριγουλα, *βιαστική :*—Ἐννοια σου, μπαμπᾶ, ξέρω...

Ο Πατερας, *μὲ θυμόν :* — Ἄκου τί σοῦ λέω! Τί ξέρεις καὶ ξέρεις; *(Ὀρθιος καὶ κινῶν τὴν χεῖρα του :)* Νὰ τραβᾷς ἴσια τὸ δρόμο σου... εἰδεμή, ἀλλοίμονό σου!... Ἐκατάλαβες;

Μαριγουλα :—Ναί, μπαμπᾶ! *(Φθάνει ἕως τὴν θύραν, στέκεται, τοῖς στέλλει ἀπὸ ἕνα φιλὶ καὶ ἐξέρχεται.)*

Η Μητερα, *ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν ἐργασίαν της καὶ στενάζουσα :* — Ἄχ, δὲν θὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν τὴν ἰδῶ νὰ γυρίσῃ.

Ο Πατερας : — Εἶσαι ἀνόητη! Ἔλα, γρήγορα τὴ δουλειά σου! Θὰ πᾶμε νὰ τὴν προϋπαντήσουμε, ἂν τελειώσουμε πρὶν βραδυάσῃ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἐξαίθριον (ἀδενδρον μέρος) δάσους. Εἰμπορεῖ νὰ παρασταθῇ καὶ ἐκ τοῦ προχείρου μ' ἕνα πράσινο παραβάν εἰς τὸ βάθος, μὲ γάστρες γύρω-γύρω καὶ μ' ἕνα πράσινον τάπητα εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ο Λυκος, *μόνος, περιπατεῖ ἐπάνω, κάτω, μὲ τὰ τέσσερα :* — Χού!!... *(Παρατεταμένον οὔρλιασμα.)* Χού!!! Πῶς πεινῶ!... Οὔτε ἕνας βοσκός! οὔτε ἕνα πρόβατο! οὔτε ἕνα κουνέλι! οὔτε μιὰ ὄρνιθα!... μὰ οὔτε ἕνα κοντίκι;! Τίποτα, τίποτα! Ἔχω νὰ φάγω δυὸ μέρες!... Πολὺ ἄσχημο πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς λύκος, μὰ τὴν ἀλήθεια!... Ὅσο σκυλίσια κι' ἂν εἶνε ἡ ζωή τῶν σκυλιῶν, αὐτὰ τουλάχιστον δὲν ξέρουν τί θὰ πῇ πεῖνα λύκου!... *(Στέκεται ὀλίγον εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς καὶ πάλιν ἀρχίζει νὰ περιπατῇ ἐπάνω κάτω :)* Χού!!!... χού!!!... *(Στέκεται ἔξαφνα*

«Νὰ τραβᾷς ἴσια τὸ δρόμο σου...» (Σ. 236.)

καὶ κυττάζει μὲ προσοχὴν πρὸς τὸ βάθος :) Μπᾶ! κάτι βλέπω ἐκεῖ-πέρα... Κουνιέται κ' εἶνε κατακόκκινο... *(Κυττάζει μὲ περιέργειαν :)* Τί νὰ εἶνε; λειρὶ ἰνδιάνου; Ἄ μπᾶ! εἶνε μεγαλήτερο ἀπὸ ἰνδιάνο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα... *(Μὲ χαράν :)* Τὸ γεῦμά μου!... ἔφθασε τὸ γεῦμα μου! καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν καιρός!... *(Κυττάζει ἀκόμη ὀλίγον καὶ στρέφεται ἔξαλλος ἀπὸ χαράν:)* Ἕνα κοριτσάκι!... Ἄ τί ὡραῖο κοριτσάκι!... Φορεῖ κόκκινη σκουφίτσα, κι' αὐτὴ μ' ἐγέλασε στὴν ἀρχή... Ἂς κρυφθοῦμε! *('Ο λύκος κρύβεται κάπου, ὥστε νὰ εἰμπορῇ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ βγάζῃ τὸ κεφάλι του.)*

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ!

[Μυθιστορημα ὑπο J. Chancel]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ὁ δοὺξ ἐδιάζετο νάναπνεύσῃ καὶ πάλιν τὸν ἀέρα τῆς Αὐλῆς καὶ νάναγγείλῃ τὸ γρηγορώτερον τὸν ἔρχομόν του, μοιράζων εἰς τὰ σημαντικώτερα πρόσωπα, τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας, τὰ δῶρα ποὺ ἔφερε δι' αὐτοὺς ἀπὸ τὰ ταξείδια του: Εἰκόνας τοῦ Τιτιανοῦ καὶ τοῦ Παύλου Βερονέζου, τῶν διασήμων ζωγράφων, διὰ τὸν μικρὸν Βασιλέα Λουδοβίκον ΙΔ' (ὁ ὁποῖος ὅμως θὰ ἐπροτίμουσε βέβαια ἕνα καραγκιόζην ἢ μίαν σάλπιγγα,) πολύτιμα τοσκανικὰ κοσμήματα διὰ τὴν Ἀντιβασίλισσαν Ἄνναν, μίαν κάσσαν πορτοκάλια διὰ τὸν κ. Μπωφόρ, τὸν κατόπιν ἀρχηγὸν τῆς Σφενδόνης ὁ ὁποῖος ἤρχιζεν ἤδη νὰ γίνεται δημοφιλέστατος, καὶ τέλος τὸν Ζὰν-Μπαττίσταν, τὸν ὁποῖον προώριζε διὰ τὴν τιτλοφορουμένην «Μεγάλην Δεσποινίδα» ἤτοι τὴν δεσποινίδα Μονπανσιέ, θυγατέρα τοῦ Δουκὸς τῆς Αὐρηλίας, ἀδελφοῦ τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ'.

Ὅταν ἡ διανομὴ τῶν δώρων ἐτελείωσεν, ὁ Λούλλης, τὸ τελευταῖον δῶρον, ἀποροῦσεν ἀκόμη καὶ διηρωτᾶτο τί θὰ τὸν ἔκαμνεν ἄρά γε ὁ κύριός του καὶ διατὶ τὸν εἶχε πάρῃ μαζί του. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔφθασαν πρὸ τοῦ Κεραμεικοῦ, ὅπου κατοικοῦσε τότε ἡ Δεσποινίς, ἡ πλουσιωτέρα κληρονόμος τῆς Εὐρώπης.

Ἕνας ὑπηρέτης ἔσπευσε νάναγγείλῃ τὸν Δοῦκα, ὁ ὁποῖος ἔδειξεν εἰς τὸν μικρὸν μουσικὸν τὴν πρόσοψιν τοῦ ὡραίου ἐκείνου Ἀνακτόρου καὶ τῷ εἶπε :

— Σ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ παλάτι; Κύτταξέ το καλά, γιατὶ ἐδῶ θὰ κατοικήσῃς.

Συμφώνως μὲ τὴν συμβουλὴν αὐτήν, ὁ Λούλλης ἐκύτταξε μὲ θαυμασμὸν τὴν μεγαλοπρεπῆ οἰκοδομήν, ἡ ὁποία ὠνομάζετο «Θόλος», καὶ ἐδήλωσεν ὅτι τοῦ ἄρεσε μὲν πολύ, ἀλλ' ἔτι δὲν ἦτο ἀρκετὰ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος διὰ νὰ εἰσέλθῃ...

Ὁ Θόλος τοῦ Κεραμεικοῦ εἶχεν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τέσσαρας κομψοὺς πυργίσκους. Εἰσήρχετό τις ἀπὸ τὸν κῆπον διὰ στοᾶς, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ὑπῆρχε μεγάλη ταράτσα μὲ κιγκλίδωμα ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα. Ἦτο σχεδὸν ἑξοχή. Τὸ ἀνάκτορον εἶχεν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος ἕνα ὡραιότατον ἀνθῶνα, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου ἠγείροντο τὰ μέγαρα Ραμπουγιὲ καὶ Σεβρέζ.

Ὁ Ζὰν-Μπαττίστας ἐσυλλογίζετο, ὅτι ἡ διαμονὴ αὐτὴ θὰ ἦτο πολὺ εὐχάριστος καὶ ὀνειροπολοῦσε τὰ ὡραῖα παιγνίδια ποὺ θὰ ἔπαιζεν εἰς τοὺς θαυμασίους ἐκείνους κήπους, ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἐπιστρέψας, ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Δεσποινὶς ἦτο ἑτοίμη νὰ δεχθῇ τὸν Ἐκλαμπρότατον. Ὁ δοὺξ, διευθετήσας ὀλίγον τὰ μαῦρα σγουρὰ μαλλιὰ τοῦ παιδίου καθὼς καὶ τὸ κόκκινον φουλάρι ποὺ ἐφοροῦσεν εἰς τὸ κεφάλι, τὸ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἀνέβηκαν μαζὶ τὴν μεγάλην κλίμακα, ἡ ὁποία ὡδήγει εἰς τὰς αἰθούσας τῆς ὑποδοχῆς.

Ὁ δοὺξ Γκίζης ἔρριπτε κρυφίως βλέμματα ἀνήσυχα ἐπὶ τοῦ προστατευομένου του.

— Θάρεσῃ ἀρά γε τὸ δῶρόν μου εἰς τὴν Δεσποινίδα; ἐσυλλογίζετο. Ἔχει ἤδη ἕνα νάνον, ἕνα παπαγάλον, δέκα σκύλους καὶ καμμιὰ ἑκατοστὴ ὑπηρέτας· πῶς θὰ ὑποδεχθῇ τὸν μικρόν μου μανδολινιστήν;

Ἀλλ' ἡ εἴσοδος τοῦ δουκὸς καὶ τοῦ παιδίου εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, γεμάτην κόσμον, ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

Ἡ ὡραιότης τοῦ Λούλλη, ἡ γραφικότης τῆς ἐνδυμασίας του καὶ τὸ μανδολῖνον ποὺ ἐκρατοῦσε, ἐκίνησαν ἀμέσως τὴν γενικὴν προσοχήν.

Ὁ δοὺξ ὡδήγησε τὸν μικρὸν μουσικὸν ἐνώπιον κορασίου 13 ἕως 14 ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο εὐθυτενὲς εἰς μίαν ὑψηλὴν πολυθρόναν; εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, κ' ἐπεβλέπετο ἀπὸ μίαν παιδαγωγόν, διότι ἡ θυγάτηρ τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας εἶχε χάσῃ τὴν μητέρα της ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν γέννησίν της.

—Ἐξαδέλφη μου, εἶπεν ὁ δοὺξ πρὸς τὴν νεαρὰν ἐκείνην δεσποινίδα, ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της· εὐδοκήσατε νὰ δεχθῆτε τοὺς εὐλαβεῖς χαιρετισμούς μου, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸ μακρόν μου ταξείδιον, κ' ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς προσφέρω τὸν μικρὸν αὐτὸν μουσικόν, ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν. Τραγουδεῖ μὲ τὸ μανδολῖνον ὡραῖα ᾄσματα τῆς πατρίδος του καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ σᾶς διασκεδάζῃ ἀρκετά.

Ἡ Δεσποινὶς ἀνεσκίρτησεν ἀπὸ χαράν, ἀκούσασα αὐτὸ τὸ λογίδριον. Κατέβη ἀπὸ τὸν θρόνον της, ἐφίλησε τὸν Λούλλην καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ. Ἀμέσως τότε ὅλοι περιεκύκλωσαν τὸ παιδίον, τὸ ἐχάϊδευσαν, τὸ ἐθαύμασαν, καὶ συνεχάρησαν θερμότατα τὸν Δοῦκα, κατευχαριστημένον, διὰ τὸ λαμπρὸν δῶρον ποῦ ἔφερεν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν.

Καὶ αὐτὸς ὁ δοὺξ τῆς Αὐρηλίας, ὁ ὁποῖος ἐκτάκτως τὴν ἡμέραν ἐκείνην εὑρίσκετο εἰς τὸ σπίτι, ἔτρεξεν εἰς τὸν Γκίζην καὶ τῷ εἶπε :

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐξάδελφε, τὸ ζωάκι αὐτὸ εἶνε χαριτωμένο! ἡ κόρη μου κ' ἐγὼ σ' εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας!

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ μικρὸς Λούλλης ἀπετέλει μέρος τοῦ Οἴκου τῆς Δεσποινίδος Μονπανσιέ.

Ἡ νεαρὰ κόρη, ἀφοῦ διεσκέδασε μαζί του μίαν στιγμὴν καὶ τὸν ἐφόρτωσε χάδια καὶ γλυκά, μετ' ὀλίγον, μὲ τὴν συνήθη της ἐλαφρότητα καὶ ἀστάθειαν, τὸν ἐξέχασε.

«Θὰ μᾶς κρατῆς τὸ φανάρι...» (Σελὶς 238, στ. β'.)

Ἡ κυρία Σαὶν-Ζώρζ, ἡ παιδαγωγός, βλέπουσα τὸν μικρὸν Ἰταλὸν καρφωμένον εἰς τὴν μέσην τῆς αἰθούσης, ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ τὸν παρέδωσεν εἰς τὸν Ἀρχιθαλαμηπόλον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπῆρε μαζί του χωρὶς νὰ προσέξῃ κανείς. Οὔτε κἂν ὁ δοὺξ Γκίζης,—ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἰς κύκλον κυριῶν, διηγεῖτο τὰ ταξείδιά του καὶ κάθε ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ συλλογίζεται παρὰ τὸν Λούλλην, διὰ τὸν ὁποῖον πραγματικῶς δὲν ἀνησυχοῦσε περισσότερον παρὰ διὰ τὰ ἄλλα δῶρα ποῦ εἶχε μοιράσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὁ μικρὸς παρουσιασθεὶς καὶ δωρηθεὶς μὲ τόσην ἐπιτυχίαν, εἶχεν ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμόν του· δὲν ἠμποροῦσε λοιπὸν νὰ ἐνδιαφέρῃ πλέον κατ' οὐδένα τρόπον τὸν στιγμιαῖον προστάτην του.

Ἀλλ' ἡ φαντασιοπληξία αὐτὴ ἑνὸς μεγιστᾶνος, ποθήσαντος νὰ ὁμιλήσουν περὶ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὸ Παρίσι, ἀνεστάτωνε ἐντοσούτῳ τὴν ζωὴν ἑνὸς παιδίου, τὸ ὁποῖον, προωρισμένον νὰ ζῇ ἡσύχως καὶ ἀφανῶς εἰς τὴν πατρίδα του, εὑρίσκετο οὕτως ἔξαφνα ἐν τῷ μέσῳ τῆς τύρβης τῆς Γαλλικῆς Αὐλῆς!

Ὅποιος ἔβλεπε τότε τὸν μικρὸν μανδολινιστὴν ρακένδυτον, μελαγχολικὸν εὑρίσκετο εἰς τὸ σπίτι, ἔτρεξεν εἰς τὸν Γκίζην καὶ τῷ εἶπε :

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐξάδελφε, τὸ ζωάκι αὐτὸ εἶνε χαριτωμένο! ἡ κόρη μου κ' ἐγὼ σ' εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ καρδίας!

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ μικρὸς Λούλλης ἀπετέλει μέρος τοῦ Οἴκου τῆς Δεσποινίδος Μονπανσιέ.

Ἡ νεαρὰ κόρη, ἀφοῦ διεσκέδασε μαζί του μίαν στιγμὴν καὶ τὸν ἐφόρτωσε χάδια καὶ γλυκά, μετ' ὀλίγον, μὲ τὴν συνήθη της ἐλαφρότητα καὶ ἀστάθειαν, τὸν ἐξέχασε.

καὶ σαστιμένον εἰς μίαν ἄκρην τοῦ θαλάμου τῆς ὑπηρεσίας, ὅπου τὸν ἐπείραζαν καὶ τὸν ἐκορόϊδευαν οἱ ὑπηρέται, ποτὲ βέβαια δὲν θὰ ἐφαντάζετο ὅτι τὸ ἄσημον ἐκεῖνο παιδί, τὸ δῶρον τοῦ δουκὸς Γκίζη, ποῦ τὸ ἔφερεν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν μαζί μὲ μίαν κάσσαν πορτοκάλια, θάνεδεικνύετο μετὰ δεκαπέντε ἔτη μέγας καὶ πολύς, θὰ ἐφεύρισκε τὸ Μελόδραμα, θὰ ἐπεβάλλετο εἰς τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' καὶ θὰ ἐχάρασσε τὸνομά του εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Τέχνης μὲ γράμματα χρυσᾶ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Φύλαξ τοῦ Παπαγάλου.

Ὁ Ζὰν-Μπαττίστας Λούλλης ἐδιδάχθη ἐκ πείρας πολὺ γρήγορα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστεύεται κανεὶς εἰς τὰ γλυκὰ λόγια καὶ τὰς ὡραίας ὑποσχέσεις τῶν ἰσχυρῶν.

Ἡ Δεσποινίς, ἡ ὁποία ἔδειξε τόσην χαρὰν ὅταν τὸν εἶδε, — ἀπὸ εὐγένειαν μᾶλλον πρὸς τὸν ἐξάδελφόν της,—ἐβαρύνθη, ὡς εἴπομεν, ἀμέσως τὸν μικρὸν Ἰταλόν, προτιμῶσα κατὰ πολὺ ἀντ' αὐτοῦ τὸν νάνον της, μὲ τὸν ὁποῖον τοὐλάχιστον ἠμποροῦσε νὰ ὁμιλῇ γαλλικά.

Διὰ τοῦτο, μετὰ δύο ἢ τρεῖς δοκιμάς, ἔπαυσε πλέον νὰ προσκαλῇ πλησίον της τὸν Λούλλην, ὁ ὁποῖος ἐπερνοῦσε θλιβερὰς ἡμέρας εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ ἀνακτόρου, ἀργὸς καὶ ἄχρηστος, μαζὶ μὲ τοὺς ἀναριθμήτους ὑπηρέτας. Ἐδοκίμασαν νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν εἰς διαφόρους ἐργασίας. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸν ἔδωσαν ὡς βοηθὸν εἰς τὸν μεγαλόσωμον Ἐλβετόν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπιφορτισμένος νάνοιγοκλείῃ τὴν βαρεῖαν θύραν τοῦ μεγάρου.

Ἐπί τινας ἑβδομάδας ὁ Λούλλης

«Τὸν ἐκέντοῦσε μ' ἕνα μπαστοῦνι....» (Σελ. 238, στ. β'.)

εἶχε τὴν ἀσήμαντον αὐτὴν ἀσχολίαν, ἐχρησιμοποίησεν ὅμως τὸν καιρόν του μανθάνων τὴν γαλλικήν. Αἱ πρόοδοί του μάλιστα ὑπῆρξαν τόσον καταπληκτικαί, ὥστε μετ' ὀλίγον ὁ καθηγητής του, ὁ ῥηθεὶς Ἑλβετὸς θυρωρός, τῷ εἶπε:

— Καλὲ σὺ τώρα μιλᾷς καλλίτερα κι' ἀπὸ μένα!

Καὶ αὐτὸ ἦτο ἀληθές, διότι ὁ καϋμένος ὁ Ἑλβετὸς ποτέ του δὲν εἶχε κατορθώση νὰ προφέρῃ καλὰ τὰ γαλλικά.

Μίαν ἡμέραν ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν ὡδήγησε καὶ πάλιν ἐπάνω, εἰς τὰς αἰθούσας, ὅπου, μὲ τὰ πολλά, εἶχε κατορθώση τελοςπάντων νὰ τοῦ εὕρῃ ἀσχολίαν.

Ὁ Λούλλης εἶχε διορισθῆ *φύλαξ τοῦ παπαγάλου*. Αὐτὸς εἰς τὸ ἑξῆς ὤφειλε νὰ ταγίζῃ, νὰ εὐπρεπίζῃ, νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ φυλάττῃ τὸν παπαγάλον τῆς Μεγάλης Δεσποινίδος.

Τώρα λοιπὸν εἶχε θέσιν, τίτλον, στολήν, καὶ τὄνομά του *ἐφιγουράριζε* εἰς τὸν κατάλογον τοῦ προσωπικοῦ τῆς Αὐλῆς, μεταξὺ τόσων καὶ τόσων θαλαμηπόλων, σταυλιτῶν, ἀγγελιαφόρων, ἀρχιμαγείρων, μαγείρων καὶ παραμαγείρων, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλουν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸν Οἶκον μιᾶς ἡγεμονίδος τῆς Γαλλίας, πλουσίας ὡς ἦτο ἡ Δεσποινίς.

Τοῦ ἔβγαλαν τὴν ἰταλικήν του ἐνδυμασίαν καὶ τοῦ ἐφόρεσαν μίαν κομψὴν οἰκοστολήν, ἀμπέχονον κόκκινον μὲ κρόσσια, καὶ κοντὸν σταχτὶ πανταλονάκι κολλητόν. Τοῦ ἰδίου χρώματος ἦτο ὁ κοῦκός του, μὲ πτερὸν παπαγάλου στολισμένος! Ὅλοι οἱ ὑπηρέται ἐγελοῦσαν μαζί του ποῦ τὸν ἔβλεπαν μὲ αὐτὴν τὴν «στολὴν τῆς ὑπηρεσίας». Ἀκόμη καὶ ὁ νάνος, ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἀνθρωπάκος, ὁ Ὕρσυλος Μοθόνης, τὸν ἐπεριγελοῦσε καὶ μὲ τὴν στρυγμώδη φωνήν του ἐξεφώνιζε:

— Πώ, πώ, τί ἄσχημος ποῦ εἶνε ἔτσι ὁ ὑπηρέτης τοῦ παπαγάλου!

Ὁ Λούλλης ἐπληγώθη κατάκαρδα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πειράγματα, ἠρνήθη νὰ ξαναφορέσῃ τὴν γελοίαν του στολὴν καὶ ἐδήλωσεν εἰς τὸν Ἀρχιθαλαμηπόλον ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ νὰ γίνῃ μουσικὸς καὶ ὄχι διὰ νὰ φυλάγῃ παπαγάλους.

Ἀλλ' ὡς ἔξυπνον παιδὶ ποῦ ἦτο, ἐνόησεν ὅτι δὲν τὸν ἐσύμφερε νὰ ἐπιμείνῃ, καὶ οὕτω ὑπετάχθη εἰς τὴν ἀνάγκην, συλλογιζόμενος ὅτι τὰ πράγματα ἠμποροῦσαν νἀλλάξουν.

Ἡ νέα του θέσις δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε πολύ. Τὸ πρωΐ, εἰς τὰς ἑπτά, ἐπήγαινεν εἰς τὸν *μαθητήν* του, τὸν παπαγάλον. Τοῦ εἶχαν δείξῃ πῶς ἔπρεπε νὰ τὸν περιποιῆται καὶ νὰ τὸν διδάσκῃ.

Ἔπρεπε νὰ τοῦ καθαρίζῃ τὸ κλουβί του, νὰ τοῦ βάζῃ φαγητόν, νὰ τοῦ ἀλλάζῃ τὸ νερόν, νὰ τοῦ σιάζῃ τὰ πτερὰ μὲ μίαν μαλακὴν βούρτσαν καὶ νὰ τοῦ μανθάνῃ ὅσας λέξεις ἠμποροῦσε. Ἀλλ' ὁ Λούλλης ἐσκέφθη νὰ ἐπεκτείνῃ κάπως αὐτὸ τὸ πρόγραμμα, καὶ διὰ τοῦτο, ἀφοῦ προσέφερεν εἰς τὸ πτηνὸν τὰς ὑπηρεσίας ποῦ ἀπαιτοῦσαν, ἐξηκολούθει νὰ μένῃ μαζί του ἀκόμη ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας, καὶ νὰ τὸ πειράζῃ καθ' ὅλους τοὺς τρόπους. Τὸν ἐσιχαίνετο αὐτὸν τὸν παπαγάλον, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ τὸν ἐδάγκασεν εἰς τὸ δάκτυλον μὲ ῥάμφος κοπτερὸν σὰν ψαλίδι. Καὶ διὰ νὰ ἐκδικηθῇ, τὸν ὕβριζε καθημερινῶς, τὸν ἐβλασφημοῦσε ἰταλικά, τὸν ἐκεντοῦσε μ' ἕνα μπαστοῦνι ἢ μὲ μίαν τσιμπίδαν, τὴν ὁποίαν τὸ πτηνὸν ἐδάγκανε μὲ λύσσαν, καὶ δὲν ἡσύχαζε, παρ' ἀφοῦ τὸν ἔκαμνε νὰ βγάλῃ τὰς ὀξείας ἐκείνας κραυγάς, ποῦ συνειθίζουν εἰς τὸν θυμόν των οἱ παπαγάλοι.

Ἀποτέλεσμα τῆς εἰδικῆς αὐτῆς ἀνατροφῆς ἦτο ὅτι καὶ ὁ παπαγάλος ἐμίσησε γρήγορα τὸ παιδί, καὶ μόλις τὸ ἔβλεπε νὰ πλησιάζῃ, ἀνεστάτονε τὸν κόσμον ἀπὸ τὰς φωνάς. Ὅλοι οἱ ὑπηρέται ἔτρεχαν τότε νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει, ἀλλ' εὕρισκαν τὸν Ζὰν-Μπαττίσταν νὰ καθαρίζῃ ἡσυχώτατα τὸ κλουβὶ τοῦ παπαγάλου, καὶ ἔφευγαν μανιώδεις ἐναντίον τοῦ ἀναγώγου πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ἐτάρασσε χωρὶς λόγον τὴν ἡσυχίαν τῆς ἀριστοκρατικῆς ἐκείνης κατοικίας!

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ἐπείραζε τὸν παπαγάλον, ὁ Λούλλης δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξοδεύῃ μὲ αὐτὸ ὅλην του τὴν ἡμέραν. Τὸν περισσότερον καιρὸν ἐσύρετο ἀργὸς ἀπὸ αἰθούσης εἰς αἴθουσαν καὶ ἐχασμᾶτο μέχρις ἐξαρθρώσεως τῶν σιαγόνων του.

Ἕνα βράδυ ποῦ κατεγίνετο εἰς τὴν σπουδαίαν αὐτὴν ἐργασίαν, ἐκεῖ παρὰ τὴν μεγάλην κλίμακα, τὸν εἶδεν ἡ Δεσποινίς, ἡ ὁποία συνοδευομένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ της, μετέβαινεν εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς Κας Ραμπουγιέ.

— Κυτάξτε τὸν φύλακα τοῦ παπαγάλου μου, εἶπε· δὲν φαίνεται καθόλου νὰ διασκεδάζῃ.

Ἡ κυρία Σὰν-Ζὼρζ εἶχε τότε μίαν ἔμπνευσιν.

— Ἔλα μαζί μας, μικρέ, εἶπε, θὰ μᾶς κρατῇς τὸ φανάρι.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι τώρα μὲ τὴ ζέστη, οἱ σκύλοι βγάζουν τὴ γλῶσσά τους ἔξω. Ἀλλ' ὁ μικρὸς Γεωργάκης, ὁ ὁποῖος δὲν τὸ ἔμαθε ἀκόμη, ἠκούσθη λέγων:

— Μαμμά, γιὰ κύττα αὐτὸ τὸ σκυλί· θὰ μὲ νομίζῃ, φαίνεται, γιὰ γιατρό, καὶ μοῦ δείχνει τὴν γλῶσσά του!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλελευθέρας Ἑλληνίδος

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Ὁ παλαιὸς πόθος τῆς ἀνθρωπότητος, ποῦ τὸν συμβολίζει ὁ γνωστὸς ἀρχαῖος μῦθος περὶ Ἰκάρου, ἐπέπρωτο νὰ πραγματοποιηθῇ εἰς τὰς ἡμέρας μας. Ὁ ἐφευρετικὸς νοῦς τοῦ ἀνθρώπου κατώρθωσε ἐπὶ τέλος νὰ δαμάσῃ καὶ τὸ πλέον ἀνυπότακτον στοιχεῖον: τὸν ἀέρα.

Ἡ Φυσικὴ γνωρίζει δύο μεθόδους ἀνυψώσεως: τὴν ***ἀεροστατικὴν*** καὶ τὴν ***ἀεροδυναμικήν***. Εἰς τὴν πρώτην χρησιμεύουν μηχανήματα περιέχοντα ἀέρια ἐλαφρότερα ἀπὸ τὸν ἀέρα (ὑδρογόνον π: χ:) χωρὶς ἄλλην κινητήριον δύναμιν. Τοιαῦτα εἶνε τὰ κοινὰ ἀερόστατα, ἀπὸ τὸ πρῶτον τοῦ Μογγολφιέρου, μέχρι τοῦ...χθεσινοῦ, τὸ ὁποῖον ὑψώσατε σεῖς.

Ἀλλ' ἡ ἀεροδυναμικὴ μέθοδος χρησιμοποιεῖ μηχανήματα μ' ἐξωτερικὴν κινητήριον δύναμιν, διὰ τῆς ὁποίας ὑψοῦνται εἰς τὸν ἀέρα σώματα βαρύτερα αὐτοῦ. Τοιαῦτα εἶνε αἱ λεγόμεναι *πτητικαὶ μηχαναί*, αἱ γνωσταὶ ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα τεχνηταὶ πτέρυγες, τὰς ὁποίας ἐκίνει ὁ ἱπτάμενος ἄνθρωπος ἢ τὰς ἄφινεν ἁπλῶς νἀντιστέκωνται εἰς τὸν ἀέρα, καὶ αἱ νεώτεραι τοιαῦται, αἱ κινούμεναι δι' ἀτμοῦ ἢ ἠλεκτρισμοῦ.

Πρῶτος ὁ γερμανὸς μηχανικὸς Ὄθων Λιλιεντάλ, εἰς τὸ Βερολῖνον, ἐσπούδασε τοὺς νόμους τῆς ἀεροδυναμικῆς μεθόδου. Ἡ πτητικὴ μηχανή, τὴν ὁποίαν κατεσκεύασε διὰ τὸν ἑαυτόν του, — μὲ πτέρυγας ὡς τῆς νυκτερίδος, ἀλλὰ μὴ κινουμένας, — ἦτο ἀτελεστάτη καὶ ὁ πρόωρος θάνατός του δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ τὴν τελειοποιήσῃ. Ἀφῆκεν ὅμως τὰ συγγράμματά του, ἐπὶ τῶν ὁποίων βασισθέντες τολμηροὶ ἄνδρες εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔλυσαν πράγματι τὸ πρόβλημα τῆς ἀεροδυναμικῆς πτήσεως, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐφευρεθῇ ὁ ἀπαιτούμενος ἐλαφρὸς καὶ ἰσχυρότατος κινητήρ. Σήμερον τῳόντι κατασκευάζονται τόσον ἐλαφροὶ καὶ ἰσχυροὶ κινητῆρες, ὥστε κάθε χιλιόγραμμον τοῦ βάρους των ἀντιστοιχεῖ μὲ δύναμιν ἑνὸς ἵππου!

Οὕτω οἱ ἀδελφοὶ Wright εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἀφοῦ ἐγυμνάσθησαν εἰς τὴν πτῆσιν κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Λιλιεντάλ, κατώρθωσαν, ἀπὸ τοῦ 1903, νὰ ἐκτελέσουν ἀληθινὰ θαύματα, μὲ μηχανὴν συνισταμένην ἀπὸ δύο ἐπιμήκη παραλληλόγραμμα ἀντὶ πτερύγων, φέροντα διπλοῦν πηδάλιον καὶ κινητῆρα μὲ ἕλικα. Διατείνονται μάλιστα ὅτι τῷ 1905 ἐξετέλεσαν πτῆσιν 44 χιλιομέτρων εἰς 38 λεπτὰ καὶ 3 δευτερόλεπτα!

Αἱ πτητικαὶ αὗται μηχαναὶ ὀνομάζονται *ἀεροπλάνα*. Μὲ τοιοῦτον ἀεροπλάνον, πρῶτος ἐν Εὐρώπῃ ἐπειραματίσθη ἐπιτυχῶς ὁ Φερμπὲρ εἰς τὸ Παρίσι, τῷ 1903. Ἀλλὰ μόλις τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον ὁ Ἄγγλος Ἐρρῖκος Φαρμάν, μὲ γαλλικὴν μηχανικήν, κατασκευασμένην εἰς τὸ Παρίσι, ἐκέρδισε τὸ βραβεῖον ἐκτελέσας ἐπιτυχῶς πτῆσιν τοξοειδῆ ἑνὸς χιλιομέτρου καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐκκινήσεως!

Εἰς τὴν Γαλλίαν σήμερον ἔχουν 14 πτητικὰς μηχανὰς διαφόρων συστημάτων. Τὰ ἄλλα Κράτη ὑπολείπονται ἀκόμη πολύ.

Ὁ νέος κινητήρ, βεβαίως μία ἀπὸ τὰς σπουδαιοτέρας ἐφευρέσεις τοῦ αἰῶνός μας, ὁ ὁποῖος ἔλυσεν ὡς εἴπαμεν τὸ πρόβλημα τῆς ἀεροδυναμικῆς πτήσεως, ἔλυσε συγχρόνως καὶ τὸ πρόβλημα τῶν πηδαλιουχουμένων ἀεροστάτων.

Τὰ ἀερόστατα ταῦτα, συνδυάζοντα καὶ τὰς δύο μεθόδους, εἶνε τριῶν εἰδῶν: *μεταλλικά, ἡμιμεταλλικὰ* καὶ *μὴ μεταλλικά*. Μεταλλικὰ ὀνομάζονται τὰ ἔχοντα στερρὸν πῆγμα ἐξ ἀργιλλίου καὶ χάλυβος, μὲ περικάλυμμα εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται οἱ ἀεριοῦχοι σάκκοι. Ἡμιμεταλλικὰ τὰ ἔχοντα μόνον στερρὸν πῆγμα κάτωθεν τοῦ ἀεριούχου σάκκου, καὶ τέλος μὴ μεταλλικὰ τὰ μὴ ἔχοντα στερρὰ μέρη ἐκτὸς τοῦ κινητῆρος. Ὁ κινητὴρ οὗτος εὑρίσκεται εἰς τὸ σκάφος τῶν ἀεροστάτων, μὲ μίαν ἢ δύο ἕλικας, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐργαλεῖα, καθὼς καὶ τὸ πλήρωμα.

Ἡ Γαλλία ἔχει ἤδη ἀεροναυτικὸν στόλον πολὺ ἀξιόλογον, ἀπὸ ἡμιμεταλλικὰ καὶ μὴ μεταλλικὰ ἀερόπλοια μὲ ἀρκετὴν ταχύτητα. Ἡ Γερμανία, ἐκτὸς τῶν ἤδη κατασκευαζομένων, ἔχει τρία ἕτοιμα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ περίφημον μεταλλικὸν ἀερόστατον τοῦ στρατηγοῦ φὸν Ζέππελιν, χωρητικότητος 11,300 κυβικῶν μέτρων ὑδρογόνου, ἔχον δύο σκάφη μὲ δύο κινητῆρας καὶ τέσσαρας ἕλικας, ἠλεκτρικὸν προβολέα καὶ μηχανὴν ἀσυρμάτου τηλεγράφου. Τὸ πλήρωμά του εἶνε 6 ἕως 12 ἄνδρες· ἀναπτύσσει δὲ ταχύτητα 50 χιλιομέτρων τὴν ὥραν ὅταν ἐργάζωνται καὶ οἱ δύο κινητῆρες, καὶ 36 ὅταν ἐργάζεται μόνον ὁ ἕνας.

Φαντάζεταί τις εὐκόλως τὴν χρησιμότητα ἑνὸς τοιούτου ἀεροπλοίου ἐν καιρῷ πολέμου! Εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὄχι μόνον πρὸς κατόπτευσιν τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς πολεμικὸν πλοῖον, βρέχον ἐκρηκτικὰς ὕλας ἐναντίον στρατῶν καὶ στόλων. Τὸ ἀερόπλοιον τοῦ Ζέππελιν, τιμώμενον 500,000 μάρκων, μὲ πλήρωμα 6 ἀνδρῶν, εἰμπορεῖ νὰ καταστρέψῃ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἕνα θωρηκτὸν ἀξίας 36 ἑκατομμυρίων μάρκων μὲ πλήρωμα 900 ἀνδρῶν!

(Ἐράνισμα) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ„

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

18.—Τὸ ***Ὑπὲρ Πατρίδος*** συνιστᾷ ἕνα φιλομαθέστατο πτωχὸ παιδάκι, ποῦ ἔχει μεγάλον πόθον νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὴν Διάπλασιν. Πιστεύω, ἀφοῦ μάλιστα τὸ συνιστᾷ τὸ ***Ὑπὲρ Πατρίδος***, ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ εὑρεθῇ κάποιος νὰ τὸ ἐγγράψῃ.

19.—Ὁ ***Εὔσκιος Πλάτανος*** συνιστᾷ ἕνα ἄπορον, ποῦ ἔδωσε λαμπρὰς ἐξετάσεις εἰς τὴν ἐν Ραμλίῳ τῆς Αἰγύπτου δημοτικὴν σχολήν, καὶ τὸ ὁποῖον διψᾷ Διάπλασιν ἀλλ' ἀδυνατεῖ τὸ κακόμοιρον νὰ τὴν ἀποκτήσῃ.

Ἡ ***Φυσιολάτρις*** ἐνέγραψε δι' ἓν ἔτος τὸν ὑπ' ἀριθ. 7. ἐ. ἔ. συστηθέντα ἄπορον ἐν Μοναστηρίῳ, ἔστειλε δὲ καὶ δύο φράγκα περιπλέον, διὰ ψευδώνυμόν του καὶ λυσόχαρτον.

Ἀνώνυμος πρώην συνδρομητὴς ἐνέγραψε διὰ τὴν Δ' τριμηνίαν ἐ. ἔ. τὴν ὑπ' ἀριθ. 23 τοῦ 1907 συστηθεῖσαν ἄπορον κόρην ἐν Ἀθήναις.

Εὖγε καὶ εἰς τοὺς δύο!

Χιόνι τοῦ Ταϋγέτου, σ' ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά. Ὅταν σοῦ λέγουν ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε διὰ μικρὰ παιδιά, νὰ τοῖς λέγῃς ἁπλούστατα ὅτι εἶνε καὶ διὰ μεγάλα. Ἡ ἐπίδειξις ἑνὸς μόνου φυλλαδίου, ἀρκεῖ νὰ πείσῃ καὶ τὸν πλέον προκατειλημμένον.

Ἡ ***Τρικυμιώδης Θάλασσα***, ἡ ὁποία ἐπῆρε καὶ ἄλλο β' βραβεῖον εἰς ἕνα διαγωνισμὸν τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Λέσχης τοῦ Μαρσοβάν,— θερμότατα συγχαρητήρια!—μὲ παρακαλεῖ νὰ συγχαρῶ ἐκ μέρους της τὴν ἀντίπαλόν της εἰς τὴν 26ην Κυριακὴν ***Κυρίαν Δὲν μὲ Μέλει*** καὶ νὰ τῆς εὐχηθῶ ἀκόμη μεγαλητέρας ἐπιτυχίας. Αὐτὸ λέγεται εὐγένεια καὶ ἁβρότης ἀντιπάλου!

Μυρόεσσα Φύσις καὶ Σα, τὸ μέτρον τῆς πληρωμῆς τῶν προτάσεων περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν τὸ ὑπηγόρευσεν ἡ ἀνάγκη. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά, διὰ τοὺς λόγους ποῦ ἀνέπτυξα εἰς τὴν σχετικὴν δήλωσιν. Ἑπομένως πρέπει νὰ ὑποταχθῆτε καὶ σεῖς εἰς τὴν ἀνάγκην ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ συνάδελφοί σας, οἱ ὁποῖοι, καθὼς βλέπετε, ἄρχισαν κιόλα νὰ δημοσιεύουν προτάσεις ἐπὶ πληρωμῇ.

Ἀρχιεπίσκοπε Γερμανέ, εὔχομαι εἰς τὸν Σύλλογόν σας πᾶσαν ἐπιτυχίαν. Μερικὰ ἀπὸ τὰ Παιδ. Πνεύματα εἶνε ὡραῖα καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀλλ' ὅσον διὰ τὰς Ἀσκήσεις, δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἴπω τίποτε πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποτελεσμάτων.

Αἰγυπτία Βασιλόπαι, εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ δι' ὅσα γράφεις. Ναί, τὸ νέον μυθιστόρημα, μὲ τὸν μικρὸν Λούλλην, εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ ἐνθουσιάσῃ ὅλους τοὺς ἀναγνώστας. Διὰ κάθε ψευδώνυμον εἰμπορεῖς νὰ βλέπῃς ἂν ἀνήκῃ εἰς ἀγόρι ἢ εἰς κορίτσι, συμβουλευομένη τὴν στήλην τῶν Ἐγκρίσεων. Ἐκεῖ ποτὲ δὲν σημειόνεται ἄλλο ἀντ' ἄλλου.

Τὸ ***Ζήτω ἡ Ἑλλὰς*** διαμαρτύρεται διὰ τὴν καταγγελίαν τοῦ ***Μαγεμένου Ἀκρογιαλιοῦ*** καὶ τὸ προκαλεῖ νὰ ὀνομάσῃ τὰ πρόσωπα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐδανείσθη Ἀσκήσεις. Ἀπεναντίας, τὸ ***Ζήτω ἡ Ἑλλὰς*** ἰσχυρίζεται, ὅτι αὐτὸ δανείζει εἰς ἄλλους καὶ ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ δανεισθῇ ἀπὸ κανένα.

Ἔμαθα, ***Μαυροθαλασσίτη***, ὅτι ἕνα μεσημέρι, ἀντὶ νὰ μείνῃς εἰς τὸ σχολεῖόν σου καὶ νὰ γράψῃς τὴν τιμωρίαν ποῦ σοῦ ἐπεβλήθη, ἐσηκώθης καὶ ἔφυγες. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἄλλοι σὲ παρέσυραν εἰς τὴν ἀπείθειαν αὐτήν. Ἀλλὰ εἰς τὸ ἑξῆς πρέπει νὰ μάθῃς νὰ μὴ παρασύρεσαι. Εἶνε πολὺ κακὸν αὐτό!...

Εὖγε εἰς τὴν ***Φιλελεύθερον Ἑλληνίδα!*** Διηγωνίσθη εἰς τὴν Γαλλικὴν Σχολήν, καὶ μόνη αὐτή, μεταξὺ 34 ποῦ ἔλαβαν μέρος— καὶ Γαλλίδων ἀκόμη!—ἔλαβε τὸ πτυχίον πρωτοβαθμίου καὶ τὸ βραβεῖον τῆς «Γαλλικῆς Φιλολογίας». Αὐτὸ θὰ πῇ μιὰ φορὰ θρίαμβος!

Τῳόντι, ***Κύκνε τῆς Μυτιλήνης***, θὰ προσφέρῃς μεγάλην ἐκδούλευσιν εἰς τὸ περιοδικόν μας ἂν προτρέψῃς καὶ σὺ ἰδιαιτέρως τοὺς συνδρομητὰς ποῦ γνωρίζεις, νὰ ἐνεργήσουν δραστηρίως τώρα τὸ καλοκαῖρι διὰ ξεσπάθωμα. Ναί, γράψε εἰς ὅλους!

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: ***Ποῖος Εἶμαι, Γλυκειὰ Ἀμμουδιά, Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα*** καὶ ***Ξανθὴ Μουσμέ***,—ἡ ὁποία κατὰ λάθος ἐτυπώθη μίαν φορὰν ***Λευκὴ Μουσμέ***, καὶ ἦτο αὐτή, διότι τοιοῦτο ψευδώνυμον δὲν ἔχομεν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Μελαγχροινὴ Κρητικοπούλα, κ. (387!) ***Σαμία Ἡγεμονόπαις***, κ. (Μ. Κ.) ***Ὑπερήφανο Τραλλιανόπουλο***, α. (Α. Μ.) ***Ποῖος Εἶμαι***, α. (Δ. Β.) ***Γρηγόριος ὁ Πέμπτος***, α. (Α. Σ.) ***Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον***, κ. (Ρ. Λ.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: τὸ ***Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*** (0) μὲ ***Δυστυχῆ Ὕπαρξιν, Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν, Δούκισσαν τῆς Κεφαλληνίας***·—τὸ ***Ὑπερήφανο Τραλλιανόπουλο*** (0) μὲ ***Ἰωνικὴν Αὔραν, Ροδίζουσαν Αὐγήν, Μικρὸν Μουσικόν***·—τὸ ***Ζήτω ἡ Ἑλλὰς*** (1) μὲ ***Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν, Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Μαραμένην Φύσιν***·—ἡ ***Ἑλληνὶς Μητέρα*** (0) μὲ ***Θολοποταμούσην, Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν, Χορὸν τοῦ Ζαλόγγου***·—ἡ ***Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα*** (1) μὲ ***Νικηφόρον Οὐρανόν, Ξενητεμένο Ἑλληνόπουλο, Εὐχὴν τῆς Μάννας, Φυσιολάτριδα***·—ὁ ***Μικρὸς Μουσικὸς*** (0) μὲ ***Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν, Κήρυκα τοῦ Δικαίου***·—ἡ ***Ἔνδοξος Ὕδρα*** (0) μὲ ***Γλυκεῖαν Ἀμμουδιάν, Πτερόεσσαν Ἐλπίδα, Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα***·—τὸ ***Ὑδραϊκὸν Κῦμα*** (0) μὲ ***Γαλάτειαν, Ψαμμάθην, Χαρὰν Θεοῦ***.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Γαργαφίαν Κρήνην*** (ἔλαβα τὸ ἐκλογικὸν μανιφέστον τὸ τυπωμένον μὲ πολύγραφον· πολὺ καλά! λυποῦμαι μόνον ποῦ δὲν ἔχω ψῆφον κ' ἐγὼ διὰ νὰ ψηφίσω τὸν συνδυασμόν σου...) ***Νάρκην*** (χαίρω πολὺ ποῦ ἀπεφάσισες τέλος νὰ χρησιμοποιήσῃς καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου·) ***Πυργιώτικο Φιλότιμο*** (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν φιλικῶν ἐνεργειῶν σου·) ***Κίρκην*** (ἔχει καλῶς·) ***Μέγαν Ἀλέξανδρον*** (δὲν μοῦ εἶνε δυνατόν, δυστυχῶς, νὰ στέλλω ὀνόματα συνδρομητῶν·) ***Φουστανέλλαν τοῦ 21*** (ἐλήφθη ἐγκαίρως·) ***Ἄρην*** (βεβαίως δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ἐπανέλθω εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια!... εἶδες λοιπὸν τὴ «γλύκα» τῆς ἀθηναϊκῆς σκόνης;) ***Χρυσόπτερον Νίκην*** (ἔχει καλῶς·) ***Ὑπερήφανο Σαμιωτόπουλο*** (ἔστειλα·) ***Καύσωνα τῆς Αἰγύπτου***

(τώρα λοιπὸν ποῦ ἐτελείωσαν καὶ αἱ ἀρρώστειες καὶ τὰ μαθήματα, γράφε μου·) *Πευκοστόλιστο Νησί* (ἔστειλα· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν τίποτε, διότι περιμένει·) *Δαφνοστεφανωμένο Ἄρμα* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις· νέους Διαγωνισμοὺς σᾶς ἑτοιμάζω ἕνα σωρό·) *Μικρὸν Μουσικὸν* (εὖγε δι' ὅλα!) *Φοῖβον Εὐρώταν* (ὄχι δὲν εἶνε τοῦ κ. Φαίδωνος· θὰ σᾶς γράψῃ ὅμως καὶ αὐτὸς κάτι σχετικόν·) *Χαλασμὸν Κόσμου* (τοῦ 27ου μόνον ἀπερρίφθησαν ὡς ἐκπρόθεσμοι·) *Ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος* (ἔστειλα 15ον καὶ 16ον τόμον·) *Μελαγχολαίνην Ἀφροδίτην* (ἡ ἐπιστολή σου, ἂν καὶ «βραχεῖα», ὡραιοτάτη· γράφε μου λοιπὸν πώρα ποῦ ἡσύχασες·) *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο* (βεβαίως δύνασαι· ἡ πληρωμὴ δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὰς δημοσιευθείσας ἤδη προτάσεις· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσε·) *Ποίαρχον Νέμον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17 Ἰουνίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ *προσεχές*.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος καὶ ἐκτάκτου ἐπιτυχίας διεξήχθησαν αἱ ἐνιαύσιοι ἐξετάσεις τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Πειραιῶς Κ. Παναγιωτοπούλου, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Πειραιῶς, ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ ἐπίβλεψιν οὐτινος ἡ Σχολὴ διατελεῖ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 1 Ἰουλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 11 Ἰουλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 25 Ἰουλίου.

278. Δογοπακτικὸς Λεξίγριφος.

Κάμε *τομή*, ἂν θέλῃς
Εἰς μέλος τοῦ προσώπου,
Καὶ τόνομα θὰ λύσῃς
Ἀρχαίας Βασιλίσσης
Βαρβάρου τι' ἀπανθρώπου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης

279. Συλλαβόγριφος.

Ἓν σύμφωνον ἐπρόφερα
Μ' ἐπίρρημα μαζί,
Κι' ὡραῖον ἑκατάφερα
Πτηνὸν εἰς τὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐτονόμου

280. Μεταγραμματισμός.

Ἐνῷ βαθειὰ κοιμόμουνα σὲ στρῶμα μαλακό,
Κάποιος κακὸς μοῦ ἄλλαξε μὲ τρόπο τὸ λαιμό·
Μ' ἀντί, ἀπὸ τὸν πόνο μου, νάρχισω νὰ πηδῶ,
Ἀμέσως τραγουδῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τοῦ Μέλλοντος

281. Αἴνιγμα.

Ὅταν εἶνε νηνεμία...
Μὴ φοβᾶσαι τρικυμία!
Μ' ἂν μοῦ βγάλῃς τὴν οὐρά μου
Τότε ἀποκτῶ οὐρά...
—Ἐ, εἶνε πρᾶγμα νὰ τὸ εὕρῃς
Καὶ νὰ μὴν εἰπῇς «οὐρρά!»;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γερμανοῦ

282. Πυραμίς.

┼ Οἱ σταυροὶ ὀστοῦν ἢ ἐργαλεῖον.
* ┼ * = Ὑγρὰ ἔκτασις.
* * ┼ * * = Ὀστοῦν τῆς χειρός.
* * * ┼ * * * = Πόλις τῆς Τουρκίας.
* * * * ┼ * * * * = Ἔλλειψις προσοχῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐγενοῦς Φυσιογνωμίας

283. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 2	=	Ἀρχαῖος Θεός.
2 5 6 7 3	=	Θαλασσινόν.
3 4 8 6 5	=	Ἔγκλημα.
4 5 2 2 1	=	Ἀσθένεια.
6 5 4 8 2	=	Ὕλη οἰκοδομῆς.
7 4 7 1 2	=	Ποίημα.
8 7 3 7 1	=	Κατοικεῖται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοδαφνοστεφανωμένου Ἕλληνος

284. Διπλῆ Μεσοστιχίς.

Τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα κατὰ σειρὰν σχηματίζουν πόλιν τῆς Αἰγύπτου, τὰ δὲ δεύτερα νῆσον τῆς Ἑλλάδος:

1, Ἀκρωτήριον διάσημον ἐκ ναυμαχίας· 2, Ἀνήλικος· 3, Πόλις τῆς Ρωσσίας· 4, Ἀριθμητικὸν ἐπίρρημα· 5, Ἀρχαῖος Θεός· 6, Ὁ Θεὸς καὶ ἡ ψυχή.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαγχολιώσης Ὀνειροπόλου

285. Γρῖφος.

Φ, Λ, t — τὰς τὰς τὰς τὰς / τὰς τὰς τὰς τὰς / τὰς τὰς — τῷ / τῷ Λ τῷ / τῷ — ς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τάλω

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 21 καὶ 22

196. Κομήτης (κόμη, τίς.)

197. ΤΡΑΝΣ-ΒΑ-ΑΛ / ΒΑ -ΦΙ-ΚΗ / ΑΛ -ΚΗ-ΝΩΡ

198. ΣΑΜΟΣ-ΕΚΑΤΗ (δα-ΣΕῖα, ρΑΚή, Ρ αδάΜ Α νθυς, ΚρΟΤων, Ἀ-ΣΗρ.)—199. Κακοὶ φίλοι, κακοὶ σύμβουλοι. —200. *Μὴ ἐπαίτει ἐπαίνους* (μὴ ἐπ' ἔτη ἐπ' αἴνους.)

201. Ἐλδετία (L, V, τί, α.)—202. Ὄπιον-ἄπιον.—203. Ἰανός-Αἴνος.

204.

Π	Τ	Ω	Χ	Ε	Ι	Α
Τ	Ρ		Υ		Κ	
Ω	Ρ	Υ	Ο	Μ	Α	Ι
Χ		Ο		Ο		Ν
Ε	Υ	Μ	Ο	Λ	Π	Η
Ι		Α		Π		Τ
Α	Κ	Ι	Ν	Η	Τ	Ω

205-206. 1, *Φάσμα*, ἄσμα, ἅρμα, ὅρα, ὥρα, χώρας, χῶρος, *Χάρος*. 2, *Σπῦρος*, Πύρρος, Πύλος, *Παῦλος*.—207. ΑΛΙΑ-ΥΠΑ-ΤΗ (Α-Ὑ-λος, ΑΙ-ΠΑ-ρός, Ἀ-ΤΗ-μέλητος.) —208. Ἡ τόλμη δὲν ἐπιζητεῖ ἀλλ ἀντιμετωπίζει τὸν κίνδυνον.—109. *Αἰὲν ἀριστεύειν* (Ε ἐν α-ρ' εἰς τέ-βῆ ν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Εἰς τὸν ἐκ Σμύρνης ἀπελθόντα ἀγαπητότατον *Χορὸν τοῦ Ζαλόγγου* εὔχομαι καλὴν καὶ ταχεῖαν ἀνάπαυσιν.

Ὁ ὑπεραγαπῶν αὐτὸν φίλος:
Καρδία Παλαιολόγου. *(Η, 314)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. Δελτάρια πανταχόθεν, Ἑλληνιστί, Γαλλιστὶ καὶ Ἀγγλιστί. — Mlle Cleo Garoufali, Egine (Grèce). *(Η, 315)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΕΜΦΙΣ» ΕΝ ΚΑΪΡΩ

Κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῆς 8)21 Ἰουνίου

Ὁ Ἀριθ.	431	ἐκέρδισε	Γ.Δ.	150	(φρ. 40,—)
» »	188	»	Γ.Δ.	100	(φρ. 26,50)
» »	1188	»	Γ.Δ.	50	(φρ. 13,30)

Ἡ ἐξαργύρωσις τῶν γραμματίων γενήσεται ἐν Καΐρῳ παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἀναστολῆς.

Συγχαίρω ἐγκαρδίως *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες* διὰ δεύτερον βραβεῖον *Μαγεμένου Ἀκρογιαλιοῦ!!*... Ἂς ἐλπίζωμεν καὶ... πρῶτον εἰς τὸν τρέχοντα διαγωνισμόν!!!...—***Ζήτω ἡ Ἑλλάς.*** *(Η, 317)*

Κανεὶς δὲν πιστεύω νὰ ἀρνηθῇ τὴν ψῆφόν του εἰς ψευδώνυμα θίγοντα τὰς εὐγενεστέρας χορδὰς πάσης ἑλληνικῆς καρδίας οἷα τὰ: ***Εὐχὴ τῆς Μάνας, Ἑλληνὶς Μητέρα, Εἰκοσιὴ Πέμπτη Μαρτίου, Κυανόλευκον Λάβαρον, Πάσχουσα Ἑλλάς, Ξενητευμένο Ἑλληνόπουλο.—Ἰδανικότης.***

Ὀμιλῶ καὶ ἐννοῶ, λαμπρὰ, ἀλληγορίαν. Ἀλλ' ὄχι, Ἑλενίτσα μου, νοός... μονολογίαν!—***Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα.***

Βαρελάκι καὶ *Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων*, τετράδια Μ. Μυστικῶν ἀνεπομόνως περιμένω.—*Κόκκος Μυτιλήνης.* *(Η, 320)*

Οὐδεὶς θὰ τύχῃ βραβείου ἐκλογέων, ἂν δὲν ψηφίσῃ τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον ***Ζήτω ὁ Ἑλληνισμός***.—*Ἀναγέννησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (πρόφην *Γαργαφία Κρήνη*).

Συγχαίρω ἐγκαρδίως διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις τὴν *Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Ἀθάνατον Ψυχήν, Δυστυχῆ Ὑπαρξιν, Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* καὶ Μιμίαν Ξανθοπούλου.—*Μενεξεδένιο Μποκετάκι.* *(Η, 322)*

Σύλλογος «*Ὡραία Χίος*», *Κράτος Ἀνοικτοκάρδων καὶ πάντες Ἀλεξανδρεῖς* ὑπόσχονται στὸ ***ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ***, ὑποψήφιον καὶ ἀντιπρόσωπον ἐν τῇ «***Ἑνώσει***» τῶν γειτόνων Καϊρινῶν, ἐκθυμοτάτην ὑποστήριξιν. *(Η,323)*

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Ὑποψήφιος πρὸς βράβευσιν Δημοψηφίσματος 1908

Εὔχομαι καὶ στὰ δικά σου, *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν*. — *Γαργαφία Κρήνη* (Ταμίας καὶ Γραμματεὺς τοῦ Συλλόγου «Ἀλμυρός».) *(Η ,325)*

ΝΕΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ „ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ"

Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ ὅλως νέου καὶ πρωτοτύπου τούτου περιοδικοῦ.

Περιεχόμενα: Τὸ πρόγραμμα καὶ οἱ πρῶτοι συνεργάται τοῦ «Ἐμπορίου».— Ἡ Θέσις τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ διεθνεῖ Ἐμπορίῳ. — Γεωργία, Βιομηχανία, Ἐμπόριον καὶ Ναυτιλία τῆς Ἀγγλίας.—Ἡ πρόοδος τοῦ Ἐμπορίου. — Τὸ Βιομηχανικὸν καὶ Ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον Πειραιῶς. — Ὁ Πειραιεὺς ἐλευθέρα ζώνη. — Γεώργιος Ἀβέρωφ. — Τὸ πανάρχαιον καὶ προϊστορικὸν Ἐμπόριον.—Ἡ ἐμπορικὴ ἐκπαίδευσις. — Ἡ Λογιστικὴ προσιτὴ τοῖς πᾶσι. — Περὶ Ἐμπορικῶν Ἑταιρειῶν. — Λογιστικὴ τῶν Ἐμπορικῶν Ἑταιρειῶν.—Ἀσκήσεις ἐπὶ τῶν Ἀγγλικῶν Νομισμάτων.—Ἐμπορικὴ Σχολὴ Πειραιῶς.—Ἡ Ἐμπορικὴ Ἀλληλογραφία.—Βιβλιοθήκη τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Πειραιῶς. — Τὸ Ἐμπόριον τῆς Κρήτης. — Εἰδήσεις καὶ πληροφορίαι. Μηνιαῖοι διαγωνισμοί.—Συγχαρητήριοι ἐπιστολαί. — Βιβλιογραφία. — Δῶρον διαδόσεως τοῦ «Ἐμπορίου».

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα δραχμὰς 5 (Ἐξωτερικοῦ 5 φρ. χρυσᾶ).

Ἀπευθυντέον πρὸς τὸν κ. Κ. Παναγιωτόπουλον, Διευθυντὴν τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς Πειραιῶς. *(Η, 326)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Ἱππου.